

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa Z. A.
przeciwko Stowarzyszeniu "[...]" w B.
o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z
winy pracownika,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 kwietnia 2018 r.,
skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt V Pa .../17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu w przedmiocie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 lipca 2017 r., sygn. akt V Pa .../17 Sąd Okręgowy w S. w sprawie z powództwa Z. A. przeciwko Stowarzyszeniu „[...]” w B. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w S. z 28 września 2016 r., sygn. akt V P-upr .../16, w którym Sąd pierwszej instancji

uwzględnił powództwo w całości.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własny stan faktyczny ustalony przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy podniósł, że termin miesięczny rozpoczyna swój bieg od uzyskania wiadomości o przyczynie uzasadniającej rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę przez osoby lub organ upoważniony do składania oświadczeń woli pracownikowi w imieniu pracodawcy, a nie od daty zweryfikowania prawdziwości podejrzeń pracodawcy w tym zakresie. Jednocześnie ocenił, że nie sposób przyjąć, że pozwany dopiero po otrzymaniu zawiadomienia Komendy Powiatowej Policji w L. o umorzeniu postępowania w sprawie w dniu 9 marca 2017 r. powziął wiedzę o konieczności rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym.

Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji pozwanego odnośnie oczekiwania na wynik postępowania przygotowawczego, aby nie wysnuwać podejrzeń i domysłów, albowiem termin miesięczny rozpoczyna się dopiero, kiedy pracodawca uzyskał w stopniu dostatecznym wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu naganego, jednakże taka sytuacja dotyczyć może ukończenia postępowania wewnętrznego prowadzonego przez zakład pracy mającego na celu weryfikację naruszenia przez pracownika obowiązków pracowniczych.

W ocenie Sądu Okręgowego, lektura treści zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 12 października 2015 r. wskazuje na to, że przekonanie pracodawcy o popełnieniu przestępstwa podrobienia podpisów powoda było uzasadnione, wskazuje na świadka potwierdzającego ten fakt, a zatem już w tym momencie pracodawca dysponował wiedzą - pozwalającą na rozwiązanie umowy. Zdaniem Sądu drugiej instancji, w żadnym zakresie początkowego biegu terminu miesięcznego z art. 52 § 2 k.p. nie można łączyć z uzyskaniem informacji o zakończeniu postępowania karnego (przygotowawczego), skoro w powyższym przepisie mowa jest o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę (takimi okolicznościami były podejrzenia fałszowania listy płac czy listy obecności przez żonę powoda), a nie fakt ostatecznej oceny przez organy ścigania czy zachowanie takie było przestępstwem.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła w całości skargą o

stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia strona pozwana. Skargę oparto na zarzutach naruszenia:

1) art. 52 § 2 Kodeksu pracy przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że pozwany miał pełną wiedzę o ciężkim naruszeniu obowiązków pracowniczych przez powoda, uzasadniającym rozwiązanie z nim pracy w trybie art. 52 k.p. już w październiku 2015 r., w chwili złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa fałszowania podpisów na liście obecności powoda, w sytuacji gdy całokształt okoliczności sprawy w sposób jednoznaczny wskazuje na to, że pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę w trybie dyscyplinarnym z zachowaniem zawartego w tym przepisie, miesięcznego terminu od uzyskania w stopniu dostatecznym wiarygodnych informacji o nagannym postępowaniu pracownika, uzasadniającym rozwiązanie z nim umowy o pracę w tym trybie;

2) art. 382 k.p.c. przez bezpodstawne pominięcie materiału dowodowego przedstawionego w postępowaniu w drugiej instancji, w postaci nagrania z publicznego oświadczenia żony powoda, która dopuściła się fałszowania podpisów na listach obecności powoda, z dnia 12 listopada 2015 r., z którego jednoznacznie wynika, że w/w osoba publicznie oświadczyła, że nie fałszowała podpisów na listach obecności powoda - w wyniku czego pozwany powziął w wątpliwość zasadność swoich podejrzeń w tym zakresie, bowiem uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

W odpowiedzi na skargę strona powodowa wniosła o:

1) odrzucenie w/w skargi w całości z uwagi na to, że zgodnie z przepisami art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. jest ona niedopuszczalna;

ewentualnie o:

2) wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia w/w skargi do rozpoznania z uwagi na oczywistą jej niezasadność

lub też

3) oddalenie w/w skargi z uwagi na to, że jest ona całkowicie niezasadna,

4) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegała odmowie jej przyjęcia do rozpoznania, jako oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 434⁹ k.p.c.

Na wstępie należy przypomnieć, że celem wstępnej selekcji, przewidzianej w art. 424⁹ k.p.c., jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Oczywiście bezzasadność skargi jako kryterium dozwolonego wyłączenia oznacza, że objęte nią orzeczenie, w granicach zaskarżenia i w granicach podstaw (art. 424¹⁰ k.p.c.), nie budzi żadnych zastrzeżeń. Powołane podstawy skargi już przy pierwszej ich ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia. Ocena taka powinna nasuwać się sama, bez konieczności szczególnego badania sprawy. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni. Ocena zasadności skargi polega na antycypowaniu niejako roli sądu, który orzekałby co do istoty sprawy z powództwa skarżącego o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem prawomocnego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, LEX nr 1678095; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2008 r., II BP 1/08, LEX nr 470957). Jednocześnie ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2017 r., IV CNP 20/17, LEX nr 2422481).

Warto również podkreślić, że zgodnie z art. 424⁴ k.p.c. zdanie drugie, podstawą skargi nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny

dowodów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy ocenić zarzuty podniesione przez skarżącego jako oczywiście bezzasadne, zaś zaskarżone orzeczenie za odpowiadające prawu. Nie sposób nie dostrzec, że zarzuty sformułowane przez skarżącego sprowadzają się w istocie do podważania oceny stanu faktycznego dokonanej przez Sąd w niniejszej sprawie oraz do polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji, nie wskazują jednak na jakiegokolwiek naruszenie przepisów prawa wskazanych jako podstawa skargi.

Pierwszy zarzut skargi wprost odnosi się do oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd drugiej instancji i sprowadza się do podważenia tej oceny i uzyskania rozstrzygnięcia ze strony Sądu Najwyższego, zgodnego z oczekiwaniami strony pozwanej. Należy zatem zauważyć, że postępowanie w przedmiocie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest zwykłym postępowaniem trzecioinstancyjnym i nie ma służyć eliminowaniu orzeczeń, które nie spełniają oczekiwań jednej ze stron, zaś sam fakt, że skarżący nie zgadza się ze stanowiskiem sądu drugiej instancji nie świadczy o tym, że orzeczenie jest niegodne z prawem.

Również drugi zarzut skargi nie wskazuje na fakt, że Sąd drugiej instancji naruszył obowiązujące prawo. Ponownie jest to zarzut dotyczący oceny materiału dowodowego, bowiem Sąd Okręgowy oceniając całość zebranego w sprawie materiału dowodowego uznał, że nie wskazuje on na to, aby pozwany pracodawca mógł mieć uzasadnione wątpliwości co do popełnienia przez powoda czynu uzasadniającego rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Ponadto skarżący nie wykazał, aby podnoszone pominięcie wskazywanego dowodu z oświadczenia żony powoda mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Jak wskazywał Sąd odwoławczy, zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa sporządzone przez pracodawcę oparte było na mocnych dowodach w postaci zeznań naocznego świadka i było w pełni uzasadnione, wątpliwym zatem jest, aby przekonanie pracodawcy co do popełnienia czynów będących podstawą rozwiązania umowy o pracę mogło zostać podważone przez sam fakt braku przyznania się do winy ze strony żony powoda, co raczej jest zachowaniem typowym w takim przypadku i nieoparte żadnymi wiarygodnymi dowodami nie

powinno zasadniczo wpływać na ocenę całej sytuacji.

Stwierdzając, że skarga jest oczywiście bezzasadna, Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 424¹² k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

kc